

רופרט

איש-עור-הדוב
1899

הורים לא חיו כבר לרופרט ו
 הוא חשב: "אלך לאחים שלי
 ואשאר אצלם עד למלחמה הבאה." אך
 האחים אמרו: "בדיוק כזה אחד חסר לנו,
 זה שמחכה למלחמה! אנו לא רוצים לדעת
 מלוחמים וממלחמות. הצלחת במלחמות,
 נסה עכשיו להצליח גם בעת שלום!"

היה פעם בחור חזק,
 שלא פחד מהעולם והיה
 לו אומץ רב. לכן התגייס
 לצבא, נלחם באויבים
 עד ש בא השלום ואת
 החיילים פיזרו, ונתנו
 להם ללכת לכל מקום
 ממנו באו או אליו רצו
 ללכת.

"הי, אל תהיה פזיז שכזה" אמר בעל הכובע השחור "אם חסר לך משהו, אולי אוכל לעזור."

"מה שחסר לי זה כסף" אמר רופרט. "יהיה לך כסף אם רק תהיה אמיץ מספיק" "אמיץ? לכל הרוחות! מי אתה שמפקפק באומץ שלי! אני, חייל, ולא אמיץ? יש לי אומץ כמו לשטן!" "אז הבט מאחוריך!" אמר הירוק. וכשרופרט הביט ראה דוב, גדול כמו קרנף, שפתח את לועו ובשאגה מאיימת הלך לקראתו.

אבל רופרט לקח את הרובה ביד וקרא לדוב: "אתה רוצה קצת עשן באפך? הנה לך!" וירה לדוב שני כדורים ישר לתוך האף, לכל נחיר כדור אחד. הדוב נתן שוב שאגה איומה, קפץ גבוה, נפל ארצה ומת. "אכן, אתה איש אמיץ" אמר הירוק בכובע עם נוצה אדומה, "ואני אתן לך כספים, אבל רק בתנאי אחד." "אמור מה התנאי מה?" שאל רופרט, שכבר זמן רב הבין שיש לו עסק עם שטן, כי ראה שההוא צולע על רגל אחת, ועליה נעל גדולה כאילו פרסה של סוס "אם משהו בנוגע לנשמה שלי, אזי תודה, לא!"

"טיפש" אמר הצייד בירוק, מה איכפת לי מנשמתך. תוכל לשמור אותה לעצמך, היא לא מעניינת אותי. התנאי שלי הוא שבמשך שבע השנים הבאות לא תתרחץ, לא תתגלח, לא תקצץ ציפורניים, ולא תתפלל לפני השינה. אתן לך גלימה ומעיל שתלבש רק אותם במשך כל אותן שבע שנים. יהיה לך כסף רב שאתו תוכל לעשות כרצונך. אם תמות באותו הזמן, הרי הנך שייך לי. אם תישאר בחיים, אין לי חפץ בך, אבל אחרי שבע שנים אנקה אותך איך שתרצה, אפילו אם אצטרך ללקק אותך."

"לכל זה אתה קורא תנאי אחד?" אמר רופרט "אני ספרתי כמעט חריסר ארל נוור אונה זאת עדיף לי רר "

רופרט לא ענה במילה אחת לאחים, אלא לקח את הרובה ויצא לעולם. הוא הגיע ליער עבות ואמר לעצמו: "האם אין זו בושה להשאיר כך אדם כזה, לוחם אמיץ ומנוסה. הרי אינני יודע להסתדר בתוך שלום. אני זקוק למלחמה! אילו רק בא מישהו שידע לנצל את כישורי, ויהיה זה אפילו השטן בעצמו!" וכשכך חשב טען את הרובה שלו בשני כדורים. ואז הופיע לפניו אדם גדול, חבוש כובע שחור עם נוצת תרנגול אדומה, בעל אף גדול, עקום, זקן אדום כמו אש ולבוש מעיל ירוק. הוא שאל: "לאן זה, חבר?" "ומה זה עניינך?" ענה רופרט בגסות, כי מוכן היה לריב אפילו עם אדם אחד.

"בסדר" אמר השטן
והוריד את המעיל הירוק
שלו. הוא ניגש לדוב
ההרוג ובין רגע פשט
את עורו והמשיך: "הנה
המעיל שלך וזו הגלימה
וכיסוי שלך. רק תכניס
את ידך לכיס ומיד
תמצא כסף. והגלימה
מעור הדוב היא הגלימה
היפה ביותר למי שכיסיו
מלאות כסף."
כשרופרט לבש את
המעיל, שם מיד את ידו
בכיס כדי להיווכח
שהשטן לא משטה בו,
כי הרי קראו לזה אב
של כל השקרים. אך
בכיסים של המעיל מצא
באמת כספים, ואז כיסה
את עצמו בעור הדוב,
ועזב את המקום, בלי
להיפרד מהשטן,
שממילא נעלם כבר.

אך הוא היה נדיב, ונתן לאנשים עניים
כסף, כדי שיתפללו למענו, והם את
הכסף לקחו ברצון, וגם הבטיחו
להתפלל, אבל האם הם עשו זאת,
אינני יודע

כך חי רופרט, בלי להתרחץ,
זקנו גדל ונעשה ארוך ביותר
וכבר בשנה השניה נראה כמו
איש-חיה עם ציפורניים ארוכות,

עד שהאנשים נסו מדרכו מרוב פחד. הוא גם
הסריח נורא למרות שלא עישן כלל והריח לא היה
של טבק, אלא של הלכלוך האיום שלו.

יום אחד נמאס לו כל כך שהחליט כבר להוריד את הזקן והציפורניים. אך אז שמע פתאום שמישהו נאנח ובוכה. לב טוב היה לרופרט, למרות מראהו החיצוני והחליט לראות מה קורה. הוא ראה איש זקן, נאנח קשה. האיש תחילה נבהל נורא, וחשב שהשד בא לקחת אותו, כי רופרט דמה יותר לשטן מאשר ליצור אנושי. אך בסוף השתכנע וסיפר לאיש-עור-הדוב את צרותיו. כרגיל היה זה ערייב ועל רחפיה ועלונש רנוח היו לזקן וחורות הררה

ובעל הבית רצה לגרש אותו מהבית, כי לא שלם לו שכר דירה כבר זמן רב. איש-עור-הדוב צחק, כמו כל אחד שכיסיו מלאות זהב. הוא שילם את כל חובותיו של הזקן עד לפרוטה האחרונה, וזה הזמין אותו אליו,

בעלי פונדקים קיבלו אותו גם ברצון כי כך נוהגים כלפי אלה שיש להם כסף רב. בגלל גלימה שלו קראו לו איש-עור-הדוב, אך תמיד היו בסביבתו כאלה שניצלו את ידו הרחבה עם כסף.

כך הגיע רופרט לשנה הרביעית והתחיל כבר נמאס לו כי לא מצא חן כבר בעיני עצמו, שלא לדבר על אחרים. הוא סחב איתו כל הזמן יער עבות שצמח מסנטרו, האצבעות שלו דמו לקלשוני זבל, ולמרות כל הכסף שהיה לו גם לא נהנה כלל. בפונדקים נתנו לו תמיד את החדר המרוחק ביותר, בקצה המסדרון בקומה העליונה.

לראות את הבנות שלו, שאחת מהן,
לאות תודה, צריכה להתחתן איתו. זה
התאים מאוד לרופרט, שהיה לו זמן
חופשי רב, למרות שמדי פעם ניסה
ללכת לקרבות, כפי שנוהג חייל אמיץ.
חבל היה לו רק שאין לא זקנקן יפה,
שערות מסורקות כהלכה, ציפורניים
מטופלות וצורה נאה.

כל זה היה לו אסור, כי היה צריך להישאר איש-עור-הדוב.

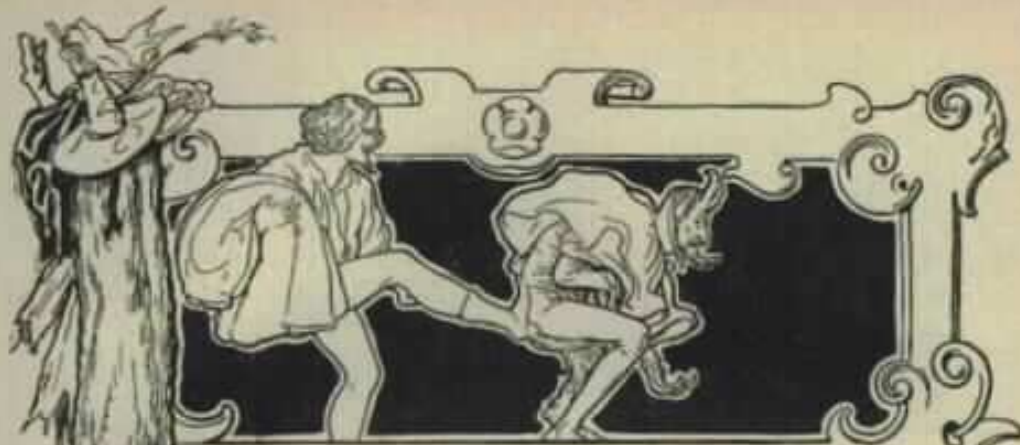
כשהגיע לביתו של הזקן שתיים מהבנות נרתעו מיד, כי שערות שלו צמחו על ראשו כמו פיאה נוכרית, מפרצופו צמחו צמות ארוכות וידיו נראו כמו טפרים של ציפור טרף, וגם הסריח נורא אחרי שכבר ארבע שנים לא התרחץ. אבל הבת הצעירה והיפה ביותר של הזקן לא ברחה. היא ידעה שאיש-עור-הדוב זה הציל את אביה, וכך גם אותה, מבוז וחרפה.

כשרופרט הרגיש שהנערה היפה לא נרתעת מצורתו והופעתו המפחידה והמכוערת, והיא מוכנה למלא את הבטחתו של אבא, הוא לקח טבעת יפה, חתך לשנים ומחצית אחת נתן לה כסימן שהיא מאורסת לו. הוא ביקש רק שהיא תתפלל בשבילו, כדי שיישאר בחיים עוד שלוש שנים או אולי קצת יותר. הוא נפרד כדי לחיות כך עוד שלש השנים הנותרות כדי לחזור כאיש נאה.

הנערה הצעירה לבשה שחורים וחכתה לו, למרות שהאחיות שלה לעגו לה: "שימי לב שכשתתני לו יד שלא יואכל אותך, כי כנראה יש לו תיאבון רב לטרוף אותך!" "שימי לב שלא ילקק אותך כי דובים אוהבים דבש!" "תעשי כל מה שרק ירצה, כי אחרת ישאג עליך!" "איזה חתונה זאת תהיה כשהוא יצא בריקוד דובים!"

אך הכלה הצעירה לא התרשמה מלעג אחיותיה ולא הגיבה על דבריהן הלגלגניות. בינתיים הארוס שלה חי כמו קודם, לא עשה הרבה דברים טובים ולא רעים ובסוף השנה השביעית חיפש שוב את המקום בו פגש לראשונה את השטן. וזה באמת הופיע שם מאוכזב ומרגיש שהפסיד בתחרות. הוא רצה מיד לקחת את המעיל וגלימת עור הדוב שלו, אך רופרט לא הסכים. הוא הכריח אותו לנקות אותו כראוי, לרחוץ את עורו בלשון, כפי שהבטיח, לגזום את ציפורניו לגזור את שערותיו ולסרק אותן יפה. לא הייתה זאת עבודה קלה, כי גם אילו זה היה אחרי שנה אחת היה צריך השטן להתאמץ מאוד, ובוודאי כך אחרי שבע שנים. וכך השטן הפך למשרת של רופרט, ודאג לו לבגדים יפים.

עכשיו נסע רופרט בדרך המהירה
ביותר למקום בו חי הזקן עם בנותיו.
איש לא הכיר אותו שם. הוא הציג את
עצמו כרווק עשיר והודיע להתחתן עם

אחת משלושת
הבנות, בלי
לספר שאחת
מהן היא כבר
ארוסתו.

הצעירה לא שמה
עליו לב כלל,

אבל אחיותיה התחילו לחזר אחריו, התלבשו והתייפו כמו
טווסים ורבו מי מהן תזכה בו.
אבל רופרט ביקש דווקא מהצעירה שתמזוג לו כוס יין,
ושתשתה יחד איתו. כשעשתה זאת, ראתה פתאום בכוס
את מחצית הטבעת של ארוסתה. היא הופתעה מאוד
והתמלאה בשמחה. הוא חיבק ונישק אותה. אזי באו
האחיות, מלוקקות וצבועות ומלובשות בכל טוב, אך
כשראו זאת נעשו ירוקות וצהובות בפנים מרוב קנאה
וכעס על אושרה ומזלה של אחותן.
הן ברחו משם ואחת מהן זרקה את עצמה לבאר ושניה
בלעה מלא חופן עשבים רעילים, וכמובן השטן היה שם
מיד. הוא לקח את שתי הנשמות שלהן ואמר: "איזה מזל
– רציתי נשמה אחת ועכשיו יש לי שתיים. מזל טוב
לחתונתכם!"
והשטן הלך משם מרוצה מאוד,

רופרט התחתן עם הצעירה
היפה ולא צד יותר דובים,
אלא רק כשהיה לו משעמם
מאוד, וגם זאת רק באישור
אישתו היפה.

